

førstnævnte Maade. Det er mig nemlig, som sagt, ganske uklart, hvad der skulde vindes ved den nye § 35. Det, der maatte gøre den tidligere vedtagne § 35 betænkelig, var jo navnlig det, at de paagjældende Embedsmænd, der er Tale om — og det er vel at mærke alle de Embedsmænd, der omhandles i Loven, skjøndt den Plads, man har givet § 35, maaskee ved en overfladisk Betragtning kunde lede til at troe, at det kun var Blindeinstituttets Embedsmænd, — derefter forsaavidt vilde blive rettløse; jeg tager ikke i Betænkning at udtale Ordet „rettløse“, thi § 35 gaar virkelig ud paa at gøre hele denne Klasse af Statsborgere forsaavidt rettløse. Retløs er nemlig i Virkeligheden den, der ikke har Bespielse til at gøre den Ret, der formeentlig tilkommer ham, gjældende paa det Sted, som har til Opgave at værne om Borgernes Ret. At give Folk visse Forbringere og Afkomster, men paa samme Tid sige: I have ikke Ret til at gøre dem gjældende for Domstolene, er det Samme, som ikke at give dem nogen borgerlig Ret. Men den samme Betænkelighed er tilstede ved den nye § 35; Ordene ere stillede noget anderledes, men Resultatet vil blive det samme. Det siges, at „Kongeriget's Finantsministerr afgjør alle fra vedkommende Embedsmænds Side reiste Spørgsmaal angaaende denne Lovs Fortolkning . . .“, og man har maaskee meent, at man derved har indskrænket Omfanget, Betydningen og Betænkelighederne ved den gamle § 35; men jeg kan ikke see, at dette er Tilfældet. Det vil forstaaes af sig selv, at, naar der skulde fremkomme et Tilfælde, i hvilket den paagjældende Embedsmænd maatte formene, at der forholdtes ham Noget af den Ret, der tilkommer ham, vilde Ministeren ikke sige: „Jo, det er ganske rigtigt, jeg vil ikke give Dig, hvad der tilkommer Dig“, men han vil naturligviis give det den Bending, at han forstaaer Loven saaledes, at den paastaede Ret ikke tilkommer Embedsmændene; der foreligger da et Spørgsmaal om Lovens Fortolkning, og det skal være underdraget Domstolene og henlagt under Ministeriets Afgjørelse; Resultatet vil altsaa blive det Samme. Jeg skal imidlertid ikke dvæle vidtløftigt ved Alt, hvad der kunde ansøres om og imod § 35 i begge Skikkelser; det Væsentligste

er udtalt forrige Gang. Navnlig blev det forekommer det mig, skarpt fremhævet af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Jacobsen), hvorledes det Princip, der er nedlagt i § 35, maa ansees som meget forbærveligt, navnlig fordi det vel først og nærmest vil komme til at gaae ud over Embedsmændene, men derefter, og det er jo Hovedtingen, over Staten og Borgerne, der ere meget lidet tjente med at have en afhængig og uafstændig Embedsstand. Det er ligeledes med fuld Fryde bemærket af den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amt's 6te Valgkreds (S. Hage), hvorledes man i § 35 er gaaet ind paa en Vej, som maa forekomme høist besynderlig, saalænge det dog fra alle Sider erkendes, at der i alle Tjenesteforhold bør være lige Ret for Tjeneren og Herren, saa længe som det anerkendes, at det vilde være stridende imod al Retfærdighed og Billighed, om man vilde nægte Tjeneren, Tjendet, Fæstere o. s. v. at gøre den Ret, som formeentlig tilkommer ham efter Kontraktforholdet, gjældende ligeoverfor Herren, Husbonden, Godseieren o. s. v. ved Domstolene. Og hvad er det, her er Tale om, Andet end noget ganske Tilsvarende? Der handles her om et Kontraktforhold imellem Regjeringen paa Statens Vegne og den enkelte Mand, hvorved han forbinder sig til at yde en vis Virksomhed for et vist Bedrag; gaaer det da an, at stille ham retløs i dette Forhold, og vil man føre Konsekvensen dertil, at, ogsaa naar Staten i andre Forhold indlader sig paa at kontrahere med en enkelt Borgere om, at denne skal udføre dette eller hiint for Staten, skal Spørgsmaalet om Arbejderens kontraktmæssige Ret være undergivet Ministeriets Fortolkning og undraget fra Afgjørelse ved Domstolene? Det er i Principet desuden Noget, som ikke kan Andet end vække megen Forbauselse, hvilket ogsaa blev udtalt af Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns første Valgkreds (Jacobsen), at see i en konstitutionel Stat, navnlig fra Folkerepresentationens, og jeg maa sige til, netop fra denne Afdeling af Folkerepresentationens Side, fremkomme Forslag, der gaae i en saadan Retning, saavist som det dog ellers pleier at være almindeligt anerkjendt netop i konstitutionelle Stater, at det er væ-